

Zomeravondwandeling 7 (dinsdag 15 augustus 2006).

Onze regio werd deze dag en avond bezocht door de regengoden maar gelukkig konden zij Mechelen niet vinden. Pas tussen Wittem en Wijlré werd het duidelijk dat zij hun gaven in Wijlré hadden kunnen tonen. Toch is het ruim voor 19.00 uur aangenaam en droog waardoor toch weer 16 deelnemers voor deze avondwandeling gereed staan. Om een of andere reden is iedereen voorzien van een paraplu.

Onze gids vertrekt weer op tijd en spoedig gaat het bij het industrieterrein rechts omhoog. Donkergrijze wolkenvelden drijven achter onze ruggen de goede kant op en zorgen voor donkere momenten maar gelukkig waren er genoeg gaten in dit grauwe wolkendek waardoor spoedig de jassen en truien overbodig werden. Zowel de temperatuur als de klim zullen hun invloed op dit gedrag hebben gehad.

Steeds hoger beklimmen wij deze oever van het Geuldal en diverse keren staan we stil om achter ons neer te kijken op een wondermooi panorama over dit Geuldal en de omringende omgeving. We blijven voorlopig klimmen en Elkenrade nadert. Bijtijds gaan we rechts en volgen het pad van de Woeste Gracht, een droogdal dat op diverse plekken met diepe uitgesleten sleuven aantoont met welk geweld het water zijn weg zoekt.

Deze Woeste gracht is een ware verzameling van natuurlijke aandachtspunten. We noemen o.a. de vele wijngaardslakken welke een culinaire discussie laten ontstaan, we ontdekken diverse paddenstoelen (champignon?) waardoor in sommige monden de smaakpapillen worden geactiveerd. Een haas ontdekt bijtijds de invasie van de groep in zijn territorium en

zoekt een minder opvallende plek om ons te zien passeren. We herkennen dassenburchten en –wissels, wilde kruisbes, de eenbes, enz. Enkele omgevallen bomen zorgen voor korte omwegen of ietwat moeijkere

passages in dit licht stijgend pad. De regenval die namiddag blijkt tot ieders verbazing nauwelijks invloed te hebben gehad op de beloopbaarheid van dit pad zodat eenieder zijn schoeisel moddervrij kan houden. Het is alleen oppassen bij de diepere sleuven om de juiste voortzetting van de route te ontdekken hetgeen leidt tot heen en weer springen van onze deelnemers, zeker in het laatste deel van dit pad.

Net onder Elkenrade bereiken we weer de verharde weg welke we rechtsaf gaan volgen. Natuurlijk biedt het overzicht over de regio weer genoeg gesprekstof en onze gids weet zijn gevolg weer te boeien met zijn uitleg. Bij de driesprong kiezen we weer rechts en daalt het richting Geuldal. Een monotoon gebrom roept veel vragen op maar het antwoord blijft

achterwege. Mogelijk dat de grote oranje fakkel, in de verte bij Geleen zichtbaar, voor dit geluid verantwoordelijk is.

Onze gids belandt aan de staart van onze groep en wordt plotseling gemist. Unaniem besluit men op hem te wachten en ondertussen te genieten van de zeer verre blik op een stukje Limburg. De Dikkebuikweg laat ons alvast genieten van een kijkje over Wijlre zonder die grote witte toren. Het laatste stukje proberen de weergoden ons te testen maar boomkruinen beschermen ons. Een minuutje later geven de goden het op en bereikt de groep weer spoedig ons vertrekpunt. Het terras laten we deze keer links en rechts liggen want binnen lijkt het ons en diverse deelnemers aangenamer om op deze avond terug te kijken.